

Ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης

Ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης γεννήθηκε στο χωριό Τσάδα της επαρχίας Πάφου στις 27 Φεβρουαρίου 1938.

Φοίτησε στο δημοτικό σχολείο του χωριού του και έπειτα στο Ελληνικό Γυμνάσιο Πάφου. Όταν ήταν ακόμα μαθητής της Ε΄ τάξης του Γυμνασίου Πάφου έγινε ένα από τα πρώτα μέλη της Ε.Ο.Κ.Α. και πήρε μέρος σε πολλές διαδηλώσεις εναντίον των Άγγλων. Σε μια από αυτές τον συνέλαβαν οι Άγγλοι. Μια μέρα

όμως πριν δικαστεί, βγήκε αντάρτης στα βουνά της Πάφου. Κατασκεύαζε βόμβες και δίδασκε τη χρήση των όπλων σε άλλους αγωνιστές. Έπαιρνε μέρος σε ενέδρες εναντίον των αγγλικών στρατευμάτων. Όμως, μια μέρα, η ομάδα του έπεσε σε ενέδρα των Άγγλων και τους συνέλαβαν. Στην κατοχή του είχε ένα όπλο. Οι Άγγλοι τον δίκασαν και τον καταδίκασαν σε θάνατο.

«Εύχομαι να είμαι ο τελευταίος που θα οδηγηθεί στην κρεμάλα. Δεν μετανιώνω για ότι έκαμα. Ότι έκαμα το έκαμα σαν Έλληνας Κύπριος που αγωνίζεται για την ελευθερία της πατρίδας του», ήταν τα τελευταία λόγια του 19χρονου παλληκαριού της Πάφου.

Το πρωί της 14^{ης} Μαρτίου 1957 οι Άγγλοι τον απαγχόνισαν. Πρόσφερε τον εαυτό του θυσία στο βωμό της Λευτεριάς της Κύπρου. Τη μέρα τούτη ο «Βαγορής» συνάντησε την «Κόρη» που τον περίμενε, αφού «αυτό μονάχα ζητούσε» από τη ζωή. Και γίνηκε αστέρι ο Ευαγόρας. Αστέρι λαμπρό για να λάμπει αιώνια εκεί στα ουράνια. Για να φωτίζει το δικό μας δρόμο. Το δύσκολο δρόμο των νέων της Κύπρου μας για τη Λευτεριά.

Ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης είχε έμφυτο ποιητικό ταλέντο. Το πιο ξακουστό, ιδιαίτερα ανάμεσα στην κυπριακή νεολαία που το αγάπησε και το τραγουδά περήφανα είναι και το πιο κάτω:

Θα πάρω μια ανηφοριά (Λευτεριά)

Θα πάρω μίαν ανηφοριά
θα πάρω μονοπάτια
να βρω τα σκαλοπάτια
που παν στη λευτεριά.

Θ' αφήσω αδέρφια, συγγενείς
τη μάνα, τον πατέρα,
μες τα λαγκάδια πέρα
και στις βουνοπλαγιές.

Ψάχνοντας για τη Λευτεριά

Θα 'χω παρέα μόνη
κατάλευκο το χιόνι
βουνά και ρεματιές.

Τώρα κι αν είναι χειμωνιά,
θα 'ρθει το καλοκαίρι
τη Λευτεριά να φέρει
σε κάμπους και χωριά.

Θα πάρω μian ανηφοριά,
θα πάρω μονοπάτια
να βρω τα σκαλοπάτια
που παν στη Λευτεριά.

Τα σκαλοπάτια θ' ανεβώ,
θα μπω σ' ένα παλάτι.
Το ξέρω, θα ν' απάτη
δε θα 'ναι αληθινό.

Μες το παλάτι θα γυρνώ,
ώσπου να βρω το θρόνο.
Βασίλισσα μια μόνο
να κάθεται σ' αυτό.

Κόρη πανώρια, θα της πω,
άνοιξε τα φτερά σου
και πάρε με κοντά σου,
μονάχ' αυτό ζητώ.

Όλη η Κύπρος θα τον θυμάται αιώνια με ευγνωμοσύνη και θα τιμά τον ήρωα μαθητή και ποιητή της Πάφου.

